

валища в Балкана²¹.

Във връзка с организационната работа на конспиративните групи се провежда и трета конференция, отново в местността Сините камъни. На нея присъстват: Радко Иванов, Диньо Тодоров, Димо Банчев и неговият брат²².

Точна характеристика на целите и задачите на движението дават показанията на Тодор Ченков, съден като член на групата по дело № 750/1951 г. на Старозагорския окръжен съд. Според него нелегалната чета се образува с благородното намерение да пази духа на населението, което е изплашено от комунистическия терор. Самото съществуване на четата ще окуражи хората да не влизат в ТКЗС²³.

Очевидно ДС е разполагала с информация за съществуването на конспиративните групи, защото още преди излизането на горяните в Балкана, по време на организационната им работа, са внедрени двама агенти в групата – Харизанов и Сребров²⁴. Христо Сребров е представен като командир на голям нелегален отряд в Еленския балкан, преди това лежал с голяма присъда в Търновския затвор и с помощта на някои опозиционери успял да избяга. Харизанов като пратеник на Христо Сребров има за задача да се срещне със сливенските горяни и да координира действията на двата отряда. Той влиза във връзка с Люба Минова, участничка в движението, и чрез нея – с единия от ръководителите на групата – Костадин Дейков²⁵.

По данни на съпругата на Пеньо Христов Иванка Пенева пред ДС, Пеньо Христов излиза в Балкана на 14.VIII.1950 г. към връх Голяма Чаталка. С него са Костадин Дейков заедно с двамата си синове – Стефан и Дечко, както и други горяни²⁶. Дейков негласно се налага като ръководител на групата. Той е бивш фелдфебел от 11. пехотен полк, но се афишира като земеделец²⁷. Около два месеца остават в Балкана, а с храна ги снабдяват техни близки. Във връзка са и с широка мрежа от ятаци. Място за срещи с тях е Сотирският манастир. Игуменката на манастира Елена Мечкова-Симфороза им служи за връзка²⁸. Групата търси средства за оръжие и храна.